

Opinii

Cred în prietenia... altora, îndreptată împotriva mea.

Viața e o lungă boală pe care n-o vindecă decît moartea. Moartea e un accident derizoriu, dezmințit de viață. Între aceste atitudini extreme pendulează toate convingerile, în funcție de dispoziția noastră momentană.

Lingușeala nu e posibilă fără un acord tacit al ambelor părți: „lingușește-mă, lingușitorule”.

Adevăratul lingușitor trebuie să fie un moralist : să descopere lingușitului virtuți pe care ar fi fost fericit să le aibă.

Lingușeala e o robie ca patima stupefiantelor : cu cît lingușești mai mult, cu atît simți nevoia să lingu-

șești mai tare. Și asta de spaimă : dacă n-o faci tu, o fac alții.

Tare cu adevărat nu este decît acela care are curajul să-și îndepărteze, cu biciul, lingușitorii. Nu de alta, dar adversarii cei mai feroci se recrutează dintre lingușitorii dezamăgiți.

Lingușitorul se cuvine să stăpînească la perfecție arta mimiceii. Să simuleze fericirea cînd e lingușitul vesel, să-și pună masca tragediei cînd e lingușitul în suferință. Om al extremelor, lingușitorul e permanent într-o stare de alarmă a sentimentelor.

Lingușitorul nu minte. Ascunde adevărul sau îl exagerează. De aceea e atît de greu de demascată.

Există o specie de lingușitori cu tradiție : valeții. Cu oala de noapte a lingușitului sub braț, ieșind, solemn, dimineața din camera lui de culcare, lingușitorul trebuie să dea iluzia că păzește o comoară. Fără starea asta sublimă, valețul n-are nici un haz și poate fi lesne confundat cu un simplu slugoi.

Mînți de frică, lingușești din vocație.

particulare

În ochii lingușitorului, lingușitul are întotdeauna dreptate. Primul lingușit a fost Dumnezeu, iar cei dinții lingușitori cohorta lui de îngeri. Încep să-l reconsider pe Lucifer.

Lingușitorii se detestă între ei. Se acuză reciproc de servilism.

A existat tipul lingușitorului cu șira spinării curbată. E depășit. A apărut lingușitorul „demon”, „intransigent”, „obiectiv” și „principal”. Evoluăm și în vicii.

Suprema abilitate a lingușitorului : să-i descopere lingușitului și oarecari „lipsuri”, comunicate sever între patru ochi.

Drama lingușitorului : se vrea cîine credincios și e numai mîță blîndă.

O dată lingușitul căzut, lingușitorii fug ca șobolanii de pe o corabie amenințată. Fiindcă asta e performanța biologică pe care o realizează lingușitorul : pisică și șoarece în aceeași piele.

Dintre toate personajele lui Caragiale, nemuritor rămîne Pristanda, sluga gata să-și vîndă oricînd stăpînul pentru un altul mai rentabil. Lingușitorul care nu se pretează la toate trădările e un ratat.

Omule mic, David, te ador fiindcă ai avut cutezanța să-l înfrunți pe Goliath. De aceea l-ai și răpus. Rămîi în amintirea mea ca prima anti-sluga a lumii.

Oricum, viața e prost alcătuită : ne naștem într-un singur fel și murim într-o mie de chipuri.

